

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Benefaciendum ægrotis, etiam ingratis, & querulis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

Ast ubi collegit se se, vimq; intulit ipsi

Natura, propius constitit ante sorum.

Et saniem applicitis sugens de vulnere labris,

Hunc tibi, dicebat, Christe, propino scyphum.

Tu prior hausisti calicem. Quis pœcla recuset,

Qua nouit Domino grata fuisse suo?

Par est utique, ut amor Christi sponsi nostri sit maior, quam

fuerit amor ullius coniugis erga maritum. Ast alibi docuimus,

uxorem Roberti Britanniae regis, & alteram Eduardi regis An-

gliae, è maritorum suorum vulneribus venenum exsuxisse. Tan-

tus amor carnis, quantus erit spiritus? Itaque etsi non inter-

imitanda, sed miranda ponendum sit exemplum, vlcera lam-

bentium, more S. Catharinae; aut osculantium, ritu S. Francisci

Volat. lib. 21, Seraphici ad fores Basilicae S. Petri, tamen inde ingens stimulus

additur ijs, quos vlcerum foeditas & horror absterret, ne agris

adsint, ne abstergant vulnera, aliaque officia faciant ex charitate,

quae non horrent chirurgi praestare pecuniae causa. Immo quae

vel canes leguntur homini praestitisse. Nam quando Lazarus

Luc. 16, 28, jacuit ante diuitis illius januam desertus, *canes veniebant, & lin-*

gebant vlcera eius. Tanto facilius est, o immites & barbari agro-

rum desertores, non petimus linguas vestras, manus admouete;

& quod vobis vultis aliquando fieri, fratri vestro non negate.

Arripite occasionem à Deo oblatam, & quod *Fratres misericordia*

faciunt ex professione, vos facite spontanea charitate. Hac est

via caelum merendi. Misericordes misericordiam consequentur.

Matth. 11, 12. Corpori ac naturae vestrae vim inferte. *Quia regnum calorum*

vim patitur; & violenti rapiunt illud.

V.

Magna est perfectio in his duobus gradibus, ut quis aegrotis

seruiat, sine spe emolumenti ullius temporalis; ac verò etiam

omni naturae horrore superato. Longè tamen altior, & Ange-

lis Deoque propior est gradus, non solum illis velle seruire,

infirmis, à quibus nullam laudem, nullum blandum verbum,

nullum emolumentum temporale referas; & verò etiam à quo-

rum pœdore abhorreas; sed etiam, qui malum pro bono, conui-

cia pro benefactis reddant. Et quia ferè quotidianum est, ut

morbidi etiam sint queruli & impatientes, atque molestiam,

quam

Tom. 2. de ju-
dicijs, quæ
Deus exercet
in hac vita.
cap. 24, §. 8.

Volat. lib. 21,

Luc. 16, 28.

Matth. 11, 12.

quam ex inualitudine sentiunt, passim exerant, & omnia sibi displicere ostendant, quæcumque eorum curator in illorum gratiam & bonum facit; valde autem difficile est, curatorem sanum, diligentem, amantem, si videat, nihil se proficere, omnia in partem deteriorem accipi ab ægrotò, non fieri vicissim impatientem, & deserere eum, à cuius ingrata mente spinoseque animo omnia beneficia tamquam maleficia accusantur: idcirco exemplum apponam, ad animandos eos, qui talibus quoque agrotis adesse coguntur, vt discant etiam ad hunc charitatis gradum aspirare, & implere illud: *Diligite inimicos vestros, benefacite his, qui oderunt vos. Benedicite maledicentibus vobis, & orate pro calumniantibus vos.* Est autem historia à Palladio, alijsque probatis Authoribus sæpius recitata his verbis.

Plures diuersis laborantes necessitatibus conuenerunt fratres ad S. Antonium, inter quos & Eulogius quidam monachus Alexandrinus, cum aliqui elephantiacò morbo cruciabatur: quos illuc propter huiusmodi causam venisse memorabat. Hic Eulogius scholasticus erat, secularibus litteris eruditus. Qui immortalitatis desiderio captus, huic mundo renuntiauerat: diuisisq; rebus suis omnibus atque dispersis, parum aliquid pecuniarum reliquerat sibi: quibus quia per se operari non poterat, uteretur. Cum igitur eum quedam animi defectio fatigaret, & neque cum multis in monasterio degere, neque solitariam vitam posset ferre patienter, reperit quemdam publicè iacentem in platea, ita inualitudine illa, quam superius dixi, impletum, vt sine pedibus & manibus videretur: cui lingua tantummodo immnis atantis cruciatibus erat, qua magis posset ab intuentibus malorum suorum remedium promereri. Cumq; eum assistens vidisset Eulogius, oratione facta ad Deum, & facta quadam cum Domino pactione, his allocutus est verbis: Domine, inquit, DEVS, in tuo nomine suscipio istum tam immani valetudine præditum, vt propter istum possim, & ipse saluari. Adsis ergo mihi Christe IESV, atq; patientiam in tali ministerio largiaris, moxq; adjacentem illum ait: Vis frater, suscipio te in domo mea, & quacumque potero ratione, sustento? Cumq; hac ille libenter amplecti, si dignaretur, se diceret; vadam ergo, inquit, & asinum, quo veharis, adducam. Cui vehementer exultans consensit agrotus. Idq; mox fecit Eulogius, & memoratum ad hospitium suum

VI.

Pallad. c. 26.
Pasch. c. 19.
n 3. & ex ijs
Heribert.
Rosvveid. l. 7.
de vit. PP.
c. 19. & lib. 8.
cap. 26.